

ת"ד 10159/10/18 - מדינת ישראל נגד תמר גנאים

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

04 מאי 2020

ת"ד 10159-10-18 מדינת ישראל נ' גנאים

לפני כבוד השופט אלכס אחטר

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד אולגה שץ

המאשימה

נגד

תמר גנאים

הנאשמת

ע"י עו"ד עבד קעדאן

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"). **נהיגה רשלנית** - עבירה לפי סעיף 62(2) + סעיף 38(2) לפקודה. **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות.

ביום 17.5.18 סמוך לשעה 12:44, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג יונדאי מס' 58-365-12 (להלן: "הרכב") בחדרה כביש 4 מכיוון כללי דרום והגיעה לצומת עם רח' הרברט סמואל.

הכביש במקום דו סיטרי, בכיוון נסיעת הנאשמת שלושה נתיבים, כאשר הנתיב הימני לפנייה ימינה, כביש תקין, ראות טובה, במקום ישנו מעבר חצייה הנראה לעין. שדה ראייה פתוח לפנים למרחק 29 מטר.

באותה העת, במקום הנ"ל ומימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, חצתה את הכביש בתוך מעבר החצייה הולכת רגל הגב' ר"א ילדית 1962, אשר הספיקה לחצות 2.9 מטר מהמעבר עד שנפגעה.

הנאשמת נהגה ברכב ברשלנות בכך שלא שמה לב לדרך, ללא סיבה סבירה הבחינה באיחור בהולכת הרגל הנ"ל, לא אפשרה להולכת הרגל להשלים החצייה בבטחה ופגעה בה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש: חתכים עמוקים שנתפרו, שברים בזיז אחורי של חוליות T1-C7, שבר ריסוק באיצטבלום משמאל, שבר רמוס פוביס תחתון משמאל, שברים בפלטו לטרלי וקונדיל משמאל בגין עברה ניתוח שחזור וקיבוע פנימי של השברים באמצעות פלטה וברגים בתאריך 30.5.18.

תסקיר שירות המבחן:

עמוד 1

ביום 3.3.20 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינה של הנאשמת. על פי התסקיר, הנאשמת הינה אם לחמישה ילדים בגילאים: 8,10,14,17,19. הנאשמת פרודה מזה כ- 4 שנים ולדבריה היא נמצאת בהליך גירושין בבית הדין השרעי.

מהתסקיר עולה כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אחות במקצועה, שנישאה בגיל צעיר מתוך לחצים וציפיות משפחתיות שהוטלו עליה ובכך נאלצה להתמודד בתוך מערכת יחסים מורכבת ומפאת צנעת הפרט, לא אפרט בעניין זה המובא כאמור בתסקיר. עוד צוין כי בעלה אינו מסייע לה מבחינה כלכלית וכי היא מוכרת ללשכת הרווחה במקום מגוריה.

כמו כן, מהתסקיר עולה כי הנאשמת מתייסרת על הפגיעה שנגרמה להולכת הרגל וכי מאז התאונה חושבת על המקרה רבות, כועסת על עצמה ואינה מצליחה לסלוח לעצמה. עוד צוין כי הנאשמת התמקדה בקשיים עימם מתמודדת בחייה ובנזק שעשוי להיגרם לה בעקבות מעורבותה בתאונה וכן הביעה חששה הרב מפסילת רישונה, דבר שימנע ממנה להמשיך להיות עצמאית, להגיע לעבודתה ולפרנס ילדיה.

יתרה מזאת, בתסקיר צוין כי על אף הקושי שעלה מצד הנאשמת להכיר באחריותה לביצוע העבירה הנדונה, הנאשמת מכירה בתוצאות מעשיה וחומרת הנזק שגרמה. כמו כן, הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן את תחושותיה הקשות שהולכת הרגל נפגעה כתוצאה מפגיעת רכבה בה, כך גם שלאחר התאונה דאגה הנאשמת לברר על מצב הנפגעת ולשאול לשלומה.

הנאשמת הביעה בפני שירות המבחן נכונות לבצע של"צ והיא נמצאה מתאימה לכך. על פי התסקיר, עונש של"צ ככל שיוטל על הנאשמת יהווה עבורה עונש חינוכי, שבצידו תרומה למען אוכלוסייה נזקקת, באמצעות תרומה לחברה ופיצוי על הנזק והפגיעה שהסבה. הומלץ להטיל עליה צו של"צ בהיקף של 180 שעות על פי תכנית שגובשה עם הנאשמת.

טיעוני הצדדים לעונש:

ביום 9.3.20 טענו הצדדים לעונש. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על נסיבות התאונה הקשות וכן על תוצאותיה. ציינה כי מדובר בעבירה שיש בה רשלנות, כך שהנאשמת ללא סיבה סבירה לא הבחינה בהולכת הרגל. כתוצאה מכך, נפגעה הולכת הרגל ונגרמו לה חבלות של ממש. כיום, סובלת הנפגעת מ- 45 אחוזי נכות. ב"כ המאשימה הגישה מסמכים רפואיים בעניין נפגעת העבירה (ת/12). הוסיפה וטענה כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין, יש לתת משקל בכורה לשיקולי ההלימה, ויש ליתן את הדעת בהקשר זה גם למידת הרשלנות הגבוהה ולתוצאות הקשות של התאונה.

באשר לתסקיר שירות המבחן, טענה ב"כ המאשימה כי התסקיר הוא בגדר המלצה בלבד ועל בית המשפט לשקול שיקולים רחבים יותר. עוד ציינה כי מהתסקיר עולה כי הנאשמת התקשתה להכיר בפגיעה בהולכת הרגל.

באשר למתחם הענישה, עתרה ב"כ המאשימה לגזור על הנאשמת מאסר בפועל הנע בין 3 חודשים עד 12 חודשים והפנתה לפסיקה בעניין. בנוסף ביקשה לגזור על הנאשמת פסילה בפועל בת 40 חודשים ועד ל- 6 שנים, מאסר על

תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעת.

ב"כ הנאשמת בטיעוניה הפנה לוותק הנהיגה של הנאשמת וכן לעברה התעבורתי הנקי. הוסיף וציין כי הנאשמת אחת במקצועה המועסקת בחצי משרה בבית ספר בחדרה והיא נוסעת כל יום לעבודתה. ב"כ הנאשמת ציין כי העובדה שלנאשמת יש רישיון נהיגה משנת 2007 והיא נעדרת כל עבר תעבורתי, מעידה על כך שמדובר בנהגת זהירה. וביקש להתחשב בנסיבות הנאשמת בהיותה אם חד הורית המגדלת חמישה ילדים, אשר נאלצת להתמודד עם בעיות קשות מול בן זוגה.

מעבר לכך, ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן והיא מתמודדת עם תוצאות מעשיה. עוד הדגיש כי מדובר במקרה בודד של תאונת דרכים, וכי לנאשמת לא הייתה כל כוונה לפגוע בהולכת הרגל ולהביא לתוצאה קשה זו.

ב"כ הנאשמת ציין כי הטלת עונש כבד על הנאשמת יקרין על משפחתה ועל ילדיה, כך גם פסילה ארוכה לרישיון הנהיגה תשפיע מאוד על משפחתה ועל תפקוד הנאשמת. כן הוסיף כי בעת ייגזר דינה של הנאשמת, על בית המשפט לקחת בחשבון את נסיבות הסתבכותה בעבירה, את נסיבותיה האישיות ואת המלצות שירות המבחן.

לסיכום ב"כ הנאשמת ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשמת ולהתחשב בנסיבותיה, לאמץ את המלצת תסקיר המבחן, לא להטיל קנס בשל מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת והיותה המפרנסת היחידה בבית, לא להטיל עליה פיצוי לנפגעת, ובכך עתר לענישה צופה פני עתיד, פסילה קצרה חד ספרתית וקנס מתון.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

שיקול נכבד בקביעת סוג ורמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות הפגיעה של המעורבים בתאונה כמו גם

חומרת העבירה. אולם יש לתת את הדעת גם על מידת הרשלנות, ותק נהיגה, עבר תעבורתי ונסיבות אישיות של הנאשם.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות העוסקות בנהיגה רשלנית הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

באשר לחומרת העבירה, בענייננו, וכפי שהדברים באו לידי ביטוי בהכרעת הדין, התאונה שאירעה הייתה נמנעת אילו לא התרשלה הנאשמת בהתנהגותה, עת נהגה ברכבה ובהיותה משתמשת בכביש, לא כל שכן ליד מעבר חציה, בו מוטלת עליה חובה בסיסית לנהוג במשנה זהירות ולצפות את מעברם של הולכי רגל.

יחד עם זאת, ומבלי להקל ראש בפגיעה בערך המוגן של שמירה על הגוף, סבורני כי אין לסווג את מידת רשלנותה של הנאשמת במדרג הגבוה ביותר של ביצוע העבירה, כאשר מדרג זה מתייחס למקרים קיצוניים בהם מדובר בהתנהגות חמורה מצד מבצע העבירה וכן בפציעות כה קשות וחמורות שאך בנס לא הסתיימו בתוצאה טראגית של קיפוח חי אדם, ולכן אני קובע כי מידת רשלנותה של הנאשמת לא חצתה את הרף הבינוני.

באשר לתוצאות התאונה, אין מחלוקת כי לנפגעת נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מהפגיעה ועל כך לא ניתן לומר כי הפגיעות קלות. במסגרת הטיעונים לעונש, הגישה ב"כ המאשימה חוות דעת רפואית וכן חוות דעת פסיכיאטרית בעניינה של הנפגעת (ת/12) אשר נדרשו במסגרת הליך אזרחי אותו מנהלת הנפגעת בעקבות התאונה. מעיון בחוות הדעת הרפואית עולה כי הנפגעת לא שבה לאיתנה וכי לאחר התאונה, במשך כ- 3 חודשים, סבלה הנפגעת מנכות זמנית בשיעור של 100%. בתשעת החודשים שלאחר ההחלמה, הנפגעת סבלה מנכות זמנית בשיעור של 50%. בנוסף, וכפי שעולה מחוות הדעת הרפואית, נקבעה נכות צמיתה בשיעורים נמוכים בגין שברים כתוצאה מהתאונה.

מבחינת מתחם הענישה, עיון בפסיקה מעלה כי בתי המשפט קבעו מתחם עונש הולם למעשי העבירות בהן הורשעה הנאשמת בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים לביצוע בעבודות שירות או צו של"צ, תקופת פסילה בין 4 חודשים ל- 12 חודשים, לצד ענישה נלווית, והכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (עפ"ת 34990-06-15 טקל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.6.15), עפ"ת 44705-11-11 מדינת ישראל נ' זיגדון (ניתן ביום 19.2.15), עפ"ת אורנשטיין נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 דננברג נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.6.13), עפ"ת 30937-01-13 מץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.5.13).

במסגרת קביעת מתחם הענישה, עיינתי בפסיקה אותה הגישה ב"כ המאשימה, ומצאתי את הנסיבות של ענייננו שונות. יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית כך שכל מקרה יבחן לגופו ועל פי נסיבותיו. וודאי נכונים הדברים, כשעסקינן בפער משמעותי בתוצאות הפגיעה של המעורבים בתאונה (סוג החבלות, חומרתן והשלכותיהן על חיי הנפגע), בנסיבות שונות לתאונה, בעבר תעבורתי שונה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40א לחוק העונשין:

לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין, בית המשפט ישקול בבוא היום את אותן הנסיבות אשר אינן קשורות לביצוע העבירה, על מנת ליתן מענה, איזהו העונש האינדיבידואלי המתאים לנאשם, וזאת על מנת לקבוע בתוך מתחם הענישה או מחוץ לאותו המתחם, לקולא או לחומרא.

הנאשמת אם חד הורית המגדלת חמישה ילדים, נוהגת משנת 2007 והיא נעדרת כל עבר תעבורתי. עברה התעבורתי הנקי מלמד, כי זהו אירוע יחיד עבור הנאשמת וכי מעורבותה של הנאשמת בתאונה חריגה בנוף חייה. משכך, יש לזקוף נתון זה לזכותה של הנאשמת.

כן נתתי דעתי לכך שהתאונה הותירה על הנאשמת את רישומיה וכי מיד ובסמוך לתאונה נעצרה, העניקה עזרה מיידית לנפגעת והתקשרה למד"א וזאת כפי שעלה במסגרת עדותה בפניי, ובהמשך כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן לפיו היא גילתה אמפתיה ושאלה לשלומה של הנפגעת.

למעלה מן הצורך, אקדים ואבהיר כי אין בדבר כדי להוות שיקול לחומרא, אך לא אוכל להתעלם מהעובדה כי הנאשמת לא הודתה באחריותה לגרימת התאונה ובחרה לנהל משפט הוכחות ובכך נשמטה מידה נסיבה מקלה שהייתה יכולה לעמוד לזכותה אילו פעלה אחרת. לעניין זה אפנה לרע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

"במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

כך גם, ברע"פ 3849/05 דוד תורג'מן נגד מדינת ישראל (23.6.05), שם נאמר:

"עת עושה בית-משפט במלאכת קביעת העונש, רשאי גם רשאי הוא להביא בחשבון, במניין שיקוליו, שיקולים דוגמת חיסכון בזמן שיפוטי, נטילת אחריות על המעשה והבעת חרטה. אין משמעות הדבר "החמרה" עם אלו הבוחרים לנהל את הגנתם עד תום, כי אם הקלה לגיטימית עם אלו הבוחרים להודות."

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. אני פוסל את הנאשמת מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 20/6/20 ותקבל אישור הפקדה מתאים כנגד ההפקדה.

2. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור בפרק זמן זה על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה ו/או נהיגה הגורמת חבלה עמוד 5

של ממש עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

3. אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותן עבירות שעליהן הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה.

4. צו של"צ בהיקף 180 שעות אשר יבוצעו בעיריית באקה אל ערביה בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שרות המבחן. הוסבר לנאשמת כי ככל שלא תבצע את עבודות השל"צ, יכול ותוגש בקשה לביטול עבודות השל"צ ובמקרה שכזה עניינה יחזור לבית המשפט והיא תידון כבראשונה.

5. בנסיבות העניין אני מטיל על הנאשמת קנס בסך ₪ 1,500 אשר ישולם תוך 10/8/20 שעה 12:00.

המזכירות תעביר העתק מפרוטוקול זה לשירות המבחן וכך ייעשה במקביל גם ב"כ הנאשמת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י' אייר תש"פ, 04 מאי 2020, במעמד הנוכחים